

Євген КАЧАН

к. е. н., професор, професор кафедри
менеджменту, публічного управління та персоналу
Західноукраїнського національного університету

Роман КОШІЛЬ

здобувач освітньо-професійної
програми «Управління персоналом», ЗУНУ

ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ФОРМ ЗАЙНЯТОСТІ – ЗАПОРУКА ЕФЕКТИВНОГО ВИКОРИСТАННЯ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ОСОБИСТОСТІ І СУСПІЛЬСТВА

1. Погіршення демографічної ситуації, сповільнення процесів відтворення трудового потенціалу, загострення регіональних і локальних проблем задоволення попиту на кваліфіковані кадри і разом з тим наявність значної кількості безробітних та економічно неактивних осіб, серед яких велика кількість осіб, які не мають професії. У цей же час в країні бракує робочих місць з гідною оплатою праці, що стимулює міграційний рух і зростання його еміграційних потоків в активному працездатному віці.

2. В умовах економічної кризи, яку поглиблює і пандемічна ситуація в країні особливо актуалізуються проблеми зайнятості населення. Особливої актуальності набуває пошук нових інноваційних форм зайнятості і в першу чергу в третинному секторі економіки. Масштабне запровадження нових гнучких, нестандартних форм зайнятості, їх підтримка з боку державних і місцевих органів влади як на законодавчому, так і на організаційному рівні.

3. Масштабні інвестиції в трудозберігаючі технології, механізація, автоматизація, роботизація виробничих процесів, трансформація галузевої структури економіки, реалізація заходів з оптимізації чисельності зайнятих в бюджетних галузях національної економіки веде до зниження попиту на робочу силу, росту безробіття і не завжди завершується поліпшення соціально-економічної ситуації в регіонах.

4. На наше переконання лише розвиток самозайнятості населення, ліквідація перешкод щодо її регіонального і локального поширення, максимальна підтримка роботодавців у створенні робочих місць шляхом запровадження гнучких форм зайнятості дозволить вивести з тіні певну кількість робочої сили, знизити рівень безробіття.

5. Станом на 01.01.2020 в Україні нараховувалося 1487,7 тисяч безробітних та 10430,5 тисяч осіб, які не входили до складу робочі сили, тобто були економічно-неактивними. Одночасно треба відзначити, що в структурі безробітних 17,1% не мали професії, а серед економічно-неактивного населення,

яке не входить до робочої сили, не мали професії 43,9%.

6. Державна статистична служба України опублікувала дані про чисельність неформально зайнятих, яка на 01.01.2020 становила 3460,3 тисяч осіб, з яких 2118,8 тисячі осіб були зайняті в неформальному секторі економіки. Цікавим є те, що навіть у формальному секторі економіки 1341,6 тисячі осіб були неформально зайнятими. Таким чином вирішення проблем у сфері зайнятості вимагає від державних і місцевих органів влади творчого підходу у подоланні певних стереотипів, що їх містить Кодекс законів про працю, які є чи не єдиним рудиментом планової економіки, який залишився, як спадщина тридцятилітньої давності.

Підсумовуючи зазначимо, що в Україні немає дефіциту робочої сили, а на національному ринку праці пропозиція перевищує попит на робочу силу. Демографічна ситуація, міграційні та економічні процеси істотно впливають на формування регіональних ринків праці. У багатьох регіонах спостерігається брак кваліфікованої робочої сили або навпаки – гідних робочих місць. Специфіка професійної структури робочої сили безробітних та економічно неактивного населення полягає перша за все в тому, що сотні тисяч осіб у віці 15-70 років не мають процесії і тому їх залучення в суспільне виробництво вимагає вдосконалення системи професійної підготовки і перепідготовки безробітних і бажаючих працевлаштуватися з числа економічно неактивного населення.

У сучасній соціально-орієнтованій ринковій економіці посилюється роль держави і її зацікавленість в максимально-продуктивному використанні наявного трудового потенціалу суспільства. Цього можна досягти шляхом запровадження інноваційних нестандартних форм забезпечення зайнятості населення і особливо працевлаштування випускників університетів, коледжів та закладів професійно-технічної освіти.

Володимир КІСІЛЕВИЧ

аспірант кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ

СУТНІСТЬ ТА ЦІЛІ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УМОВАХ ТРАНСФОРМАЦІЇ

Самоврядування – найпростіший спосіб пояснити це з допомогою твердження: я керую сам, я сам собі господар, у мене є влада над собою і все, що оточує мене. Ви впевнені, без застережень, без визнання різних обставин та умов? Ну, без сумніву, ні. Однак для того, щоб пояснити, що мається на увазі під терміном "самоврядування", необхідно звернутися до етимології цього поняття.